

Arrest

nr. 125 237 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2013 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 augustus 2012 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met dhr. G.T, van Belgische nationaliteit.

Op 29 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met de Belgische onderdaan.

Op 29 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.11.2012 werd ingediend door:

Naam: L.

Voorna(a)m(en): J.

Nationaliteit: Chinese

Geboortedatum: (...)1985

Geboorteplaats: Shanxi

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 30 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene legt als een bewijs van inkomsten de berekening voor, opgesteld door een boekhouder, van de personenbelastingen voor het aanslagjaar 2011. Daarnaast maakt hij een fiscale balans over van het jaar 2010.

Dit zijn geen officiële bewijzen van de inkomsten van de echtgenoot.

Uit het dossier blijkt eveneens dat ten aanzien van de Belgische onderdaan een afbetalingsplan lopende is ten bedrage van 350 euro per maand ter attentie van een verzekeringsfonds.

Als een bewijs van een voldoende huisvesting legt betrokkene een aanslagbiljet van het kadaster voor. Uit dit document kan niet opgemaakt worden of de woning voldoet aan de wettelijke normen zoals voorzien in de wet.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2 Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52, § 4, 5de lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel:

Verwerende partij betekende aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij werd echter geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker nog over een verblijfsrecht van bepaalde duur beschikt in zijn hoedanigheid van student (zie stuk 2).

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die verwerende partij op 29 mei 2013 nam, had bijgevolg niet tot gevolg dat verzoeker zijn verblijfsrecht in België verloor. Hij beschikt immers op autonome wijze nog over een verblijfsrecht als student. Er bestond dus geen reden om verzoeker te bevelen het grondgebied te verlaten.

Door verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder daarbij rekening te houden met zijn verblijfsrecht als student, ging verwerende partij duidelijk onzorgvuldig te werk, en werd bijgevolg de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Daarnaast werd ook de formele motiveringsplicht geschonden doordat verwerende partij op geen enkele wijze verzoekers' verblijfsrecht als student vermeldt en het nalaat te motiveren waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, ondanks zijn verblijfsrecht als student.

Tweede onderdeel:

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen."

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Artikel 52, §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64084 van 28 juni 2011 en meer recentelijk naar arrest nr. 101 636 en 101 637 van 25 april 2013 van Uw Raad waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu:

"De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52 § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken".

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bewoording "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat er in ieder geval een bevel zou moeten worden afgeleverd (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.185).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(. ..)

De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoeker om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

(...)

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enige middel is de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd. "

Gelet op deze recente rechtspraak van uw Raad dient dit middel dan ook als ontvankelijk en gegrond te worden verklaard.

Doordat verwerende partij niet motiveerde waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven aan verzoekster, werden .52, §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit en de formele motiveringsplicht geschonden. Dit laatste beginsel vereist immers dat "wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, [...] het bestuur verplicht [is] zijn keuze te verantwoorden. "1

Doordat de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient deze beslissing in haar geheel te worden vernietigd.

Derde onderdeel:

Tot slot begin verwerende partij een schending van artikel 8 EVRM door verzoeker een bevel om het grondgebied te betekenen.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu onderhoudt verzoeker een gezinsleven met de heer G. T., met wie hij sinds augustus 2012 wettelijk samenwoont (zie stuk 3).

Doordat de samenwoning geregistreerd werd bij de gemeente, was verwerende partij op de hoogte van het gezinsleven van verzoekende partij op het grondgebied.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd er geen rekening gehouden met verzoekende partij haar recht op gezinsleven met zijn wettelijke partner.

Gezien er een gezinsleven bestaat diende er nagegaan te worden of de inmenging in verzoekende partij haar gezinsleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is. Verwerende partij heeft echter nagelaten grondig te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en een evenredig karakter heeft.

Sterker nog, in de bestreden beslissing wordt geen woord gerept over verzoekers' gezinsleven met de heer G.T..

De dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele motivering opgenomen omtrent het bestaan van een gezinsleven voor verzoeker op het grondgebied en de evenredigheid van de impact van de bestreden beslissing op verzoekers' recht op een gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.

1 RvV Arrest nr. 101 636 en Arrest nr. 101 637 van 25 april 2013."

3.2 Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verweerder vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen, ...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de

afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Het feit dat in bepaalde arresten een ander standpunt werd ingenomen en dat de Raad van State een arrest van de Raad waarin werd voorbijgegaan aan voormeld onderscheid niet casseerde, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Ook de Raad van State stelde trouwens reeds zeer duidelijk dat *“[d]e weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten [...] afzonderlijke beslissingen [vormen] en hieraan [...] geen afbreuk [wordt] gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document ter kennis van de betrokkene worden gebracht”* (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065) en (RvS 23 januari 2014, nrs 226.182, 226.183, 226.184 en 226.185).

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker geen middelen ontwikkelt die specifiek gericht zijn tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hij betoogt in essentie dat verweerder heeft nagelaten een afdoende motivering te voorzien wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat er derhalve met betrekking tot deze beslissing niet werd voldaan aan de formele motiveringsplicht die is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Bovendien is het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven zonder rekening te houden met het verblijfsrecht waarover verzoeker beschikte als student en dat er derhalve met betrekking tot deze beslissing niet werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld, laat het feit dat de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, heeft afgewezen, niet toe automatisch te besluiten dat de verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Er moet trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Daarnaast kan uit de stukken van het administratief dossier worden vastgesteld dat verzoeker op 13 november 2012 werd gemachtigd tot een verblijf als student en in het bezit werd gesteld van een A-kaart geldig tot 31 oktober 2013. Door de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten op 29 mei 2013 heeft verwerende partij, zoals verzoekende partij terecht opmerkt, geen rekening gehouden met haar verblijfsmachtiging als student.

De verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en is tekort gekomen aan haar zorgvuldigheidsverplichting door geen rekening te houden met de verblijfsmachtiging als student.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen met betrekking tot dit bevel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven evenwel dat het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, leidt evenwel niet tot de vaststelling dat hierdoor ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met toepassing van artikel 40*bis juncto* artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet dient te worden vernietigd. Verzoekende partij heeft geen middelen ontwikkeld gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf kan aldus niet tot de nietigverklaring leiden.

4. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 mei 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN